

Yanılsam da

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Temmuz 2018

Kırmak zorundayım hatta konfetilerle kutlamak ölümümü.

Öldürdüklerim sahip çıkmazken naaşıma benlik bir tasa ile naklediyorum duygu bağlamında hangi iklim ise peşi sıra gittiğim.

Hutbelerin fısıltısında çığlık benzeri sus payı söylemlerden arakladığım bir de günü irdelemek adına peşine düştüğüm son yirmi dört saat.

Değişen ne ki düşen takvim yaprağında kaybolan yetim serzenişlerim dışında belki de uğursuz baykuşa sitemler yağdırdığım ola ki düşeyim karanlık bir ormana artık nasıl tartaklanırsam.

İllet zaman.

Yalan söylem.

Yalancı zikri derviş geçinen içinde ukde kalmış aşkı ve rahmeti kimselerle paylaşmak istemeyen.

Kimlik derdimin canı cehenneme.

Aşkın da pabucu atılmışken dama.

Kala kala kuru başıma kaldım işte ha, bir de tozutmüş manifestomda yarım yamalak bir galibiyet ne de olsa görevlerimi tek tek ifa ediyorum üstelik yaranamadıklarına karşı en ufak kızgınlık hatta kırgınlık dahi beslemezken ve besledikçe tabiat ananın rahmine düşen hangi börtü böcekse bir de yalpalayarak yürüyen nice terk edilmiş sokak hayvanı ve sokak çocuğu diye literatüre geçen nice sabi.

Ertelediklerim umurumda bile değil ve de siyaset ve de magazin ve de bol bol inkâr mekanizmasına sığınıp hala iki kelimeyi bir araya getiremeyen soytarı sokak gösterileri ve aklınıza daha ne gelirse.

Boyutsuz bir hazanda yaprak dökümü: dünkü anlık mutluluğumdan ise eser kalmadı.

Kancasına takılı olduğum o buzhanedeyim ve kesilmeyi talep ediyorum: boydan boya yarabilirsiniz içimi ve leşimi de hayvan barınaklarına sunabilirsiniz yeter ki yüreğimi benimle bırakınlar ne de olsa Yaratıcıya söyleyip itiraf dilekçemde ne yazılı ise bizzat yüreğimin çeperinde saklı.

Beynimle hoş beş ettiğim günler dün de kaldı ve sararan diplomalarım ile odaya aksesuar yaptığım sarı benizli resimlerim.

İlginç bir tabir ne de olsa beyaz tenli bir insanın sarıya dönüşmesi akla zarar lakin akıl tahtamda en sevdiğimle içli dışlıydım bir zamanlar ve bilip bilmeden yediğim keratin içeren kilo kilo havuçla rengim sarıya dönmüştü ta ki ben havuç yemeye nokta koyana dek.

Sararan ne ise ama kararmayan.

Kararan ne ise ama karınca kararınca.

Söylem babında bir bir ithaf da ederim içimdeki mersiyeyi öncelikle geçmişime yüklenip... demeyi an itibari ile tensiye ediyorum zira geçmişimi da elden yitirdim bu anlamda hükümsüz kıldığım ve de kılındığım gerçeğin ta kendisidir.

Kayıt altına almak filan da istemiyorum ne geçenlere hürmeten ne de an'ımda konuşlu balyalarca ulvi hüzün rotamı kaybetmişken üstelik ansızın.

Görkemli bir enkaza dönüşmem de an meselesi yine de bozmadan istifimi yükledikçe yükleniyorum hele ki kaybettiğim on küsur sene tüm sevdiklerimden ayrı geçirdiğim o uzun zaman dilimi en çok da kardeşimden ayrı kaldığım ve bırakın da sebepleri bana kalsın, demek bile ürkünç yoksa ne ayrı bir şehirdeydim ne de kanun dışı bir eylemde buldum.

Yandıkça dünlere yama yaptığım şu boş ve sisli sayfalar.

Öykündüğüm sadece kendimim ama fı tarihinde umudunu ve sevgisini ve sevdiklerini saklı tutan o yeni yetme kız.

Zaman nelere gebe imiş denmesi sadece lafın peynir gemisi ile yürümediğine delalet bu bağlamda değil kurcalamak kurgulamıyorum bile geleceğimi zira benden gidenlere ek olarak gideceklerin de yolunu kesmek adına biteviye uğraşıp mücadele veriyorum.

Sözüm var.

Sözlerim var.

Yanıltmamak adına.

Yanılsam da.

Yankısı ulaşsa da Sağır Sultanın sarayına ve demli hüznümlle kimi mutlu edebilirim ki?

Bacak kadar boyumla evin altına üstüne getiren ve şimdilerin yorgun tahayyülüne banmış yüregini de çevresine bile tepkisiz kalma gibi bir illete düşmüş.

Sözcükler kabartma tozu gibi aslında duygulara takılı her biri ve cümleler arzı endam ederken ben gerekçelerini dokuyorum saklı zamanın.

Sarıp sarmaladığım kadar sarmalında hidayetin ve aşka düşüp de her duamı sadece O'nun huzurunda sahiplenmek kadar O'nun da bana ve bize sahip çıktığına hem fikir zira öncesinde defalarca yaşadım ben bu tecrübeyi.

Gitmek üzere olanlar vardı.

Geldiler ve kollarını doladılar boynuma.

Gitmiş olanlar vardı ve haber salıp da martılar kanatlarında taşıdılar bana umudu.

Yol yakınken... iyi de nereye gidebilirim üstelik erken olduğunu bilip sadece zamanını bekliyorum yeter ki öncemde saklı olmasın daha nice acı.

İstifli zaman sarkacında gelip gidenlere kinaye yükleyen zaman bekçisi.

Yüreğin tarhında aşka dair tek kelimem de kalmadı zaten seve seve bıkmadım mı?

Seve seve zehir etmedim mi hayatı?

Hoyrat fitratların sunumunda ihya edilen benliğim ve nefsimi öldürüp irademi son damlasına kadar kullandığım aslında yetmediğinin de farkında sınırlarını zorlayıp nerede ise inzivaya çekilip köşemden kuş bakışı yaptığım dünya ahalisi.

Kimisenin etlisinde sütlüsünde mademki gözüm olmadı ve olmayacak da...

Hatmettiğim bu sefayı zaten bana yüce Yaratan sunmadı mı?

İlahi Gücün şiar bildiği rahmetin en endamlısı gönül gözümde huzura durduğumu aslıma döndüğüm ve günahlarımı itiraf ettiğim ve af dilediğim.

Zemzem suyundan içmek gibi İlahi Aşkın fitratında asla metazori olmayan cümlelerim ve Allah rızası için sevmeleri ihmal etmediğim lakin sesimde suretimde fınk atan bir neşe de değil hani bilakis ruhumda çapraz örgülerden vardığım o İlahi atkı yine üşüdükçe sarındığım bazen solduğum ve yeşerdiğim.

Ölümden korkmak çok uhrevi bir farkındalık getirdi bana yıllar evvel ve korka korka gördüm ki korkunun ecele faydası yok şimdilerde sadece ölmekten haz ediyorum ve evet, rahatsızlık veren bir düşünce ama o uhrevi yürek ölçümü değil mi yine tüm maddiyattan ve dünya halinden kurtulup ebedi huzuru bulacağımız...

Gidip geliyorum.

Gelip de gidiyorlar bir daha gelmemek üzere.

Şahit tuttuklarım.

Şiar edindiğim ama bir o kadar söylemekten imtina edip sadece Allah ile paylaştığım...

Sevdiklerime mal ettiğim.

Zehir olan mutluluğun da güncesi.

Bir de bazıları demez mi: huzur için ilk önce samimi bir inancınız olmalı iyi de inanç değil mi hüznle beslenen?

İnanç değil mi huzura nakşeden lakin sevdiklerimiz ile de imtihan edilirken mümkün mü huzura nail olmak?

Kaderciyiz.

Ne ise kaderin sunumu razıyız ama sevdiklerimizden ayrı düşme düşüncesi bile fitilliyor hüznü dağarcığımı ve ardı ardına inşak ediyor içimdeki o yetim şehirler ve içinde yaşayan nice insan gözümde sakındığım.

Şimdinin miadı doldu aslında benim mutluluk adına inancım soldu bu yüzden huzura endeksli bir deyiş arıyorum yeni baştan inşa edeceğim uhrevi duygularıyla kimselere rezil kepaze olmadan yaşamak değil de sevdiklerimi yaşatmak ve aşkın tezahürü asla ve asla beşeri bir tat değil ya da beşeri bir aşk ve ulaşım ulaşacağım kadar da değil hani ben acı çektikçe Allah ile aramdaki perdeyi yok sayan...

Duyduklarım da değil.

Ve de duyumsadıklarım.

Sadece Allah'ın bildikleri netice itibari ile her şeyi gören, bilen ve işiten...

Güzel Allah'im çekme elini benden ve ondan.

Ona dair tüm dualarım.

Onunla ben bir bütünüm.

Onun mutluluğuna şahit olduğum her dakika cennette geçireceğim zaman kadar da değerli.

Acısını vermeden Rabbim ben acılarımla yetinir ve büyürüm de kendimce bir yandan küçülürüm de ne de olsa insan olarak tek bir zerreden başka neye tekabül ederim ki?

Ne bağnaz.

Ne yaygaracı.

Ne yalan.

Ne de ifrata kaçan.

Ömrüm onun olsun.